

трѣбва да е остро. Секирата трѣбва да е остра за да помете еднѣжъ за веѣкога врѣднитѣ дракаци изъ една млада гора.

Инокентий.

(Велушанъ.) И ти, Еремия, хуваво говоришъ, но и ти се увличашъ.

Еремия.

(Съ тонъ който се възвема и разпалва) Да, увличамъ се и трѣбва да се увличамъ. Веѣко народополезно дѣло за да прѣуспѣй, трѣбва апостолитѣ му да сж увлѣчени, нѣщо по-вече, да сж фанатизирани. (Мълчание) Кога гледамъ какъ цѣло едно население се скуби отъ нѣколцина безсѣвѣстници; кога виждамъ какъ трудящия се, работника, що *бѣлзъ день* не е видѣлъ, денонощно чернѣй и пакъ не знае какво нѣщо е земно благо; кога виждамъ какъ една шепа охолни хитрици сж омотали въ свойта мрѣжа всички наоколо и скубятъ, безмилостно грабятъ чуждия залъкъ—бѣсъ ме хваща и азъ скърбя, горчиво скърбя, че нѣмамъ силата на свѣтавица та съ единъ замахъ свѣта да прѣобърна!—Нѣма по-големо прѣстѣпление отъ това: да живѣешъ на гърба на тѣзи, които гинатъ въ мизерия; нѣма по-грозно свѣтотатство отъ това—да виждашъ тии черни неправди — и да мълчишъ!

Инокентий.

(Разчувстванъ.) Именно, именно за това азъ не мълча вече. Само едно мисля, че казваме по-вечко отъ колкото е полезно.

Еремия.

(Прѣспяча го) Не, чичо, ти даже не казвашъ толкова, колкото би било полезно. Твоитѣ рѣчи трѣбва да се прѣнесатъ отъ анвона на стѣгдата; ти трѣбва да ги съблечешъ отъ тъмнитѣ ржави на расото; тѣ трѣбва да се окрилятъ съ полета на волния орелъ, а не да се душатъ въ смиренитѣ скути на